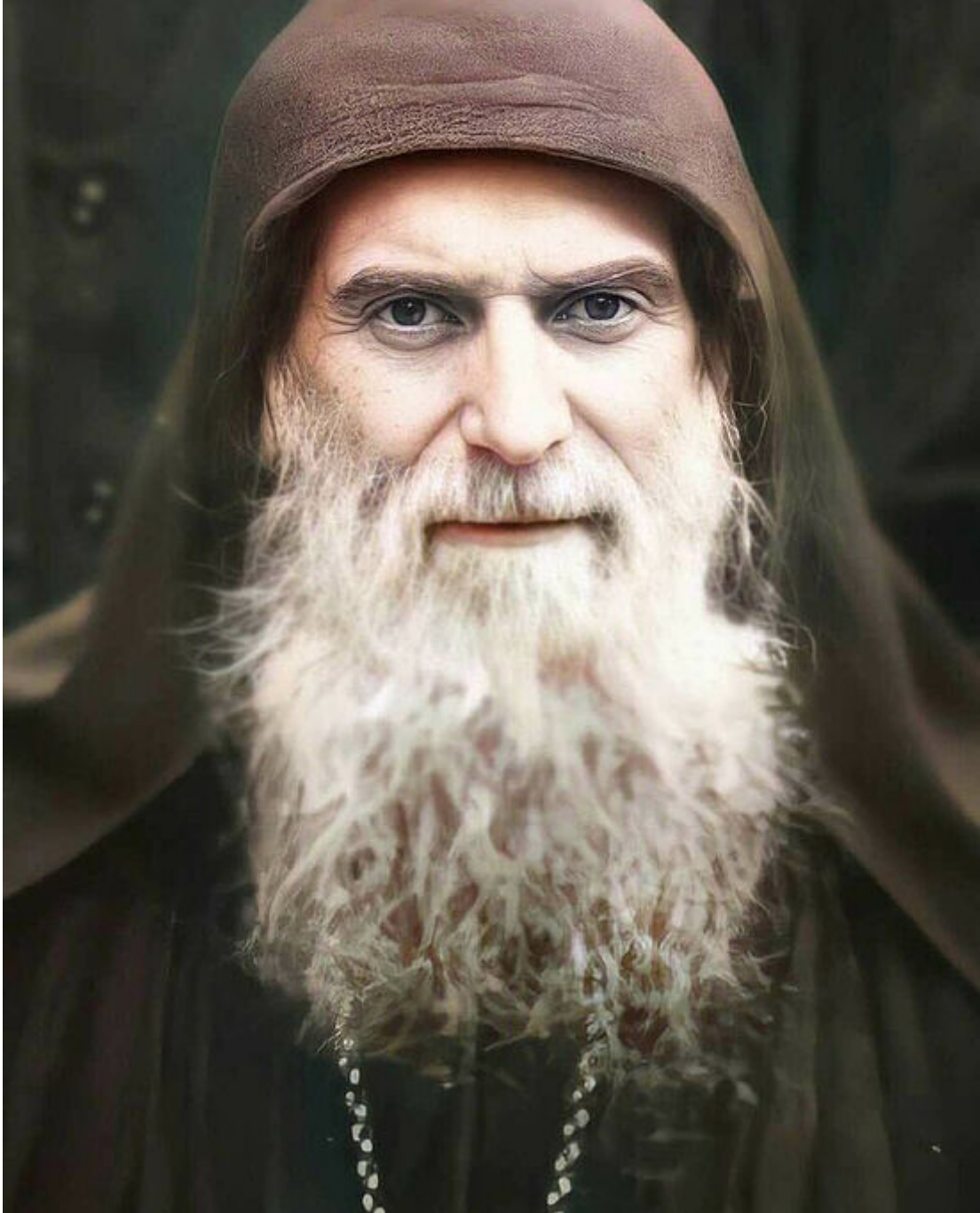

31 Μαρτίου 2021

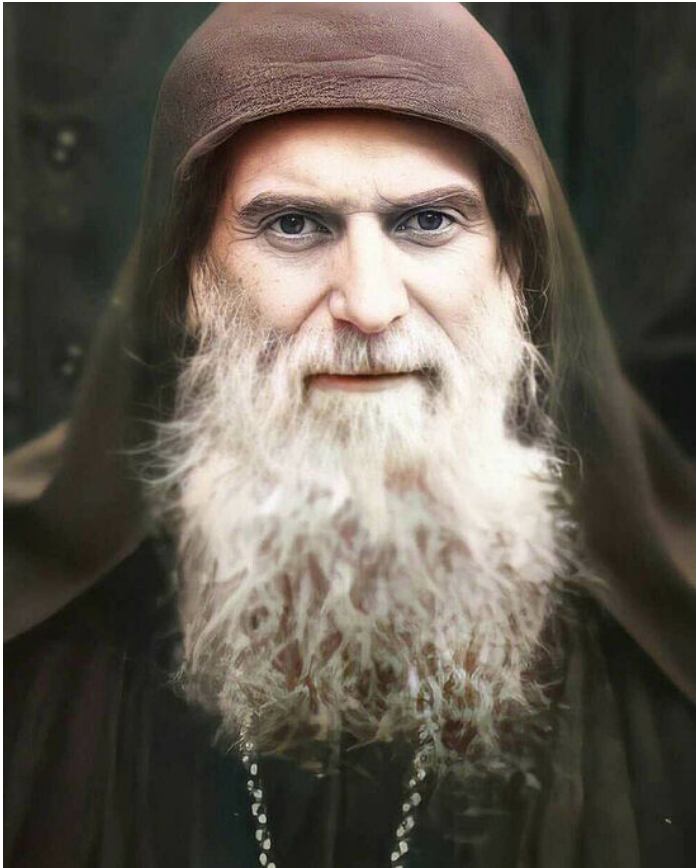
Ένας άγιος στην μπιραρία (Άγιος Γαβριηλ της Γεωργίας δια Χριστόν σαλος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

- Στα τέλη της δεκαετίας του 1980 και λόγω της χαοτικής μου ζωής, η οικογένειά μου έφτασε στα όρια διάλυσης. Δεν περνούσε ημέρα χωρίς να έχω πει αλκοόλ. Εθίστηκα και στα τυχερά παίγνια. Έχασα δουλειά και φίλους... Εξ αιτίας όλης αυτής της κατάστασης, υπέφεραν οι δικοί μου άνθρωποι. Κατά βάθος

συνειδητοποιούσα το τραγικό της κατάστασής μου, αλλά αδυνατούσα να παλέψω με τον εαυτό μου.

Πιθανότατα άρχισα να συνηθίζω τον τρόπο που ζούσα. Από αυτά που μου λένε, αλλά και από αυτά που θυμάμαι, είχα χάσει την ανθρώπινη πλευρά μου. Τα πάντα γύρω με εκνεύριζαν και κάποια στιγμή αισθάνθηκα να είμαι άνθρωπος περιττός. Βέβαια, εκείνον τον καιρό δεν έψαχνα κανένα πνευματικό καταφύγιο και πολύ περισσότερο δεν σκεφτόμουν να επισκεφθώ την εκκλησία, γιατί δεν έπαιρνα καν στα σοβαρά τους ιερείς.

Είναι σίγουρο ότι τα πράγματα δεν θ' άλλαζαν καθόλου, αν μία μέρα, εκεί που καθόμουν κι έπινα άλλη μια μπίρα και ετοιμαζόμουν να κάνω μία απερισκεψία, στην μπιραρία δεν έμπαινε ο γέροντας Γαβριήλ. Ναι, αγαπητοί μου φίλοι, διαβάσατε σωστά. Ο γέροντας Γαβριήλ μπήκε στην μπιραρία!

Τα γεγονότα εξελίσσονταν ως εξής: Μέσα στη μεγάλη βαβούρα της μπιραρίας ακούω μία καθαρή, δυνατή, αγανακτισμένη φωνή ενός άνδρα, που απαιτούσε να του σερβίρουν σε πιο μεγάλο ποτήρι μπίρα, ανακατεμένη με βότκα, αλλιώς, όπως έλεγε ο ίδιος, «θα σπάσει η καρδιά του» και ότι «θα πληρώσει όσα του ζητήσουν». «Λεφτά υπάρχουν, οι ενορίτες έδωσαν τον οβολό τους», επαναλάμβανε συνέχεια βροντόφωνα ο άνθρωπος αυτός, που ήταν ακριβώς πίσω μου κι ενώ οι παρευρισκόμενοι τον κοιτούσαν περιφρονητικά, γελώντας.

Δεν γνώριζα τότε τι σημαίνει η λέξη «ενορίτες» κι επειδή καθόμουν με την πλάτη στο άτομο που την είπε δεν μ' ενδιέφερε ιδιαίτερα το ποιος ήταν.

Θυμάμαι ένα πράγμα σίγουρα: Στη δική μου αντίληψη, ήταν άνθρωπος μεγάλου αναστήματος, όμορφα ντυμένος, επαναστάτης, που, όπως κι εγώ, προσπαθεί να πνίξει τη θλίψη στο αλκοόλ. Η φωνή δεν σταματούσε καθόλου, ακούγονταν κραυγές, ακόμα και τον ήχο από τις γουλιές μπορούσες να ξεχωρίσεις, και ξαφνικά ο «άνθρωπος-επαναστάτης» άρχισε να τραγουδάει ένα γεωργιανό τραγούδι με τόσο γλυκιά φωνή, που ακούσια γύρισα να τον δω.

Αυτό που αντίκρυσσα ήταν ένας ιερωμένος, που στεκόταν στη μέση της μπιραρίας, ντυμένος με κουρέλια, κοντός, ασπρομάλλης, ο οποίος χόρευε στους ήχους του τραγουδιού, κάνοντας αλλοπρόσαλλες κινήσεις μεθυσμένου.

Όλοι ησύχασαν και τον παρατηρούσαν, ενώ αυτός με κοιτούσε με τα μεγάλα, μοναδικά του μάτια. Κάποια στιγμή με πλησίασε, με κοίταξε κατάματα και είπε: «Ρεβάζ, κάψε αυτό που έχεις εδώ στην τσέπη σου!».

Καλλιτεχνικό τω τρόπω με ακούμπησε στο στήθος, ύψωσε τα χέρια του στον ουρανό και μέσα σ' ένα κλάσμα δευτερολέπτου με σταύρωσε.

Με πλησίασε, με κοίταξε κατάματα και είπε: «Ρεβάζ, κάψε αυτό που έχεις εδώ στην τσέπη σου!»

Όλο αυτό συνέβη τόσο γρήγορα, που κανένας δεν παρατήρησε τίποτα και οι περισσότεροι, μεταξύ των οποίων κι εγώ, σκεφτήκαμε ότι το σημείο του σταυρού ήταν ένα είδος χορευτικής κίνησης. Σύντομα, και αφού τελείωσε τον χορό του, ο γέροντας έφυγε. Ο κόσμος τον ξεπροβόδισε με χειροκροτήματα κι επιφωνήματα: «Τι καλός άνθρωπος... Εύγε, παπούλη! Απίστευτο».

Στεκόμουν εμβρόντητος, με δάκρυα στα μάτια. Κι έκλαιγα όχι επειδή κατάλαβα αμέσως το νόημα όλης της συμπεριφοράς του γέροντα, αλλά μόνο και μόνο γιατί σοκαρίστηκα με τα λόγια του. Απόρησα για το πώς μπορούσε να γνωρίζει τι είχα εγώ στην τσέπη μου. Και στην τσέπη μου βρισκόταν ένα σημείωμα αυτοκτονίας, το

οποίο είχα γράψει πριν λίγες ώρες, στο οποίο αποχαιρετούσα την οικογένειά μου.

Όντως τότε είχα αποφασίσει να διαπράξω μία τρομερή, ανεπανόρθωτη πράξη. Και ο γέροντας Γαβριήλ, ελέω Θεού, έστησε για μένα ολόκληρη παράσταση!

Το πιο εκπληκτικό ήταν ότι από την επόμενη κιόλας μέρα δεν ήθελα ν' ακούσω καν για τυχερά παιχνίδια, σταμάτησα να πίνω αλκοόλ και ταυτόχρονα εγκατέλειψα τον χαοτικό τρόπο ζωής, που ακολουθούσα για πολύ καιρό.

Μετανιώνω που δεν μπόρεσα να βρω τον παππούλη αυτόν στην Τιφλίδα. Ρώτησα πολλούς γι' αυτόν και μου απαντούσαν ότι ήταν ένας τρελός, που σπάνια εμφανιζόταν. Σύντομα στράφηκα στον Θεό και την Εκκλησία. Και μόνο μετά από μερικά χρόνια, όταν εγώ με την οικογένειά μου επισκεφθήκαμε τη Μτσχέτα και τη μονή Σαμτάβρο, σ' έναν τάφο, όπου ήταν συγκεντρωμένος πολύς κόσμος, σε μία μεγάλη φωτογραφία αντίκρυσσε εκείνον τον παππούλη, που κάποτε μου έσωσε τη ζωή. Στεκόμουν εκεί ακίνητος κι έκλαιγα.

Ο παππούλης μου χαμογελούσε. Γέλασα κι εγώ, όταν μου έκλεισε το μάτι από τη φωτογραφία ο γέροντας, σαν να με ρωτούσε χαριτολογώντας:

«Λοιπόν, Ρεβάζ, ήρθες στον άνθρωπο-επαναστάτη τελικά, στον γέροντα αρχιμανδρίτη Γαβριήλ (Ουργκεμπαντζε) ;».

Στον αγαπημένο παππούλη, που είναι αγαπητός σε όλον τον ορθόδοξο κόσμο και ο οποίος με την αγάπη του σώζει πολλούς ανθρώπους. Και θα συνεχίζει να σώζει, με το έλεος του Θεού!

Επιμέλεια Κωνσταντίνος Τσερτσβάντζε

Μεταφραστής: Σάββας Λαζαρίδης